

VAN DE REDACTEUR.

Wederom ligt een aflevering van Coolia voor U, en het is mogelijk nog vele malen een nummer op gelijke wijze te vullen. Het is evenwel jammer, dat slechts enkele leden hun bijdragen leveren. Coolia moet toch een blaadje zijn, dat een weerspiegeling geeft van de activiteiten van alle leden. Waar blijven de artikeltjes over aardige vondsten, desnoods in de vorm van een korte mededeling, of stukjes over een mycologisch interessant terreintje, of iets over de verspreiding of variatie van één enkele soort? Zie Fungus van vroeger en U zult voorbeelden van al deze artikeltjes te over vinden.

Mag de redacteur op aller medewerking rekenen? Copy voor het volgende nummer gaarne binnen vóór 15 Maart.

NIEUWE LEDEN.

Dr W. Beijerinck, Wijster M 121.
 P. L. Duinker, Zeeweg 1, Bakkum.
 J. van Hinte, Sint Kruis, West Zeeuws Vlaanderen.
 Mevrouw B. Lanterman-Oosterbaan, Postbus 55, Doetinchem.
 B. Leffringa, Esschen 6, Haren (Gron.).
 J. R. Mulder, Bruinslotslaan 18, Drachten.
 H. Rijkhoek, Marijkelaan 23, Harderwijk.
 Ir E. Stapelveld, Eschweg 99, Beilen.
 Mejuffrouw M. Vaandrager, Wijster M 120^c
 Mevrouw K. M. van Vuure-Gerbens, Eikenlaan 13a, Varsseveld.

ADRESWIJZIGINGEN.

H. van der Gaag, naar Rozenstraat 10, Wageningen.

MYCOLOGISCHE NIEUWS 6-10

6. LACTARIUS DELICIOSUS en verwante soorten.

Heim, R. & Leclair, A. 1950. Notes systématiques sur les Champignons du Perche. II. Les Lactaires à lait rouge (Stirpe deliciosus). Rev. Mycol. 15 : 65-79.

Bovengenoemde auteurs hebben twee nieuwe soorten beschreven en de verschilpunten met L. deliciosus en sanguifluus aangegeven. Voor het gemak der niet microscoop bezittenden heb ik een tabel met macroscopische kenmerken geëxtraheerd. Kühner & Romagnesi degraderen salmonaeus tot variëteit van deliciosus, over semisanguifluus zijn ze nog in dubio. Het is de

vraag of die soorten ook hier voorkomen, maar het is goed gewaarschuwd te zijn.

1a. Overheersende hoedkleur oranje, groene vlekken kunnen aanwezig zijn; melksap helder oranje, niet verkleurend 2.

2a. Hoed en steel met groene vlekken, vlees ten dele blauwgroen

L. deliciosus
(L. ex Fr.) S.F. Gray

2b. Hoed en steel zonder spoor van groen, vlees wit en oranje, geen groen

L. salmoneus
Heim & Leclair n. sp.

1b. Overheersende hoedkleur niet oranje; melksap niet helderoranje, of verkleurend

3a. Hoed okergeel, gemengd met bleek groen, tot purperrood, steel vaak helder lila, melk oranjeachtig-violetachtig-rood L. sanguifluus
(Paulet ex) Fr.

3b. Hoed groen, soms gemengd met oranjerose, steel oranje gemengd met groen, melk geeloranje, veranderend in violetachtig bruin

L. semisanguifluus
Heim & Leclair n. sp.

Wat L. salmoneus betreft, het blijkt dat er al een (andere) soort onder dezelfde naam bestond, beschreven door Peck. Aangezien niet twee verschillende soorten dezelfde naam mogen dragen, is de soort in Rev. Mycol. 18 van 1953 herdoopt in L. salmonicolor Heim & Leclair.

7. MARASMIUS ALNIPHILUS - M. ROTULA - M. WETTSTEINII Favre, J. 1952.

Bribes mycologiques. Ber. Schweiz. Bot. Ges. 62 : 402-411.

M. alniphilus Favre (nieuwe soort) verschilt van beide andere door grotere basidiën en sporen, geringer aantal lamellen, nauwer collarium, conische vorm van de hoed in de jeugd, en het voorkomen op bladeren van Alnus viridis. M. wettsteinii is kleiner en donkerder dan M. rotula, heeft gewoonlijk minder lamellen en groeit op naalden van dennen en sparren.

Kühner & Romagnesi (in hun Flore, U weet wel) geloven, dat deze laatste soort niet meer is dan een aan coniferennaalden aangepaste vorm van M. bulliardii.

Indien U dus voortaan een kleine Marasmius ziet, denkt dan niet „dat is rotula, die laat ik staan“, maar neemt hem mee. Favre is tenslotte ook niet tot de opstelling van zijn nieuwe soort gekomen zonder nauwkeurig waarnemen.

8.

8. HYPOCREA LATIZONATA Peck.

Brunel, J. 1952, L'Hypocrea latizonata Peck au Canada. Ber. Schweiz. Bot. Ges. 62 : 265-268.

Bovengenoemde Ascomyceet is een parasiet, die aan de buitenzijde van de bekerrand van *Cyathus striatus* een witte zone vormt. De parasiet is een Noord-Amerikaanse soort, die nog niet in Europa is gevonden, reden te meer om er op te letten, je kunt nooit weten.

9. MERULIUS LACRYMANS - MERULIUS TIGNICOLA.

De eerste soort is, althans van naam, een oude bekende; of hij nog veel in ons land voorkomt is me niet bekend. Misschien worden onze huizen te netjes onderhouden, zodat deze hout-aantaster geen kans krijgt.

De tweede is een pas nieuw beschreven soort (Harmsen, L. 1953, *Merulius tignicola* sp. nov. og dens Forekomst i Danmark. Friesia 4 : 243-256), die in Denemarken algemeen blijkt te zijn; wie weet komt hij hier ook voor. Als U dus ooit een huiszwam vindt, spijtig voor Uw huis, maar gooi de *Merulius* in ieder geval niet weg.

Het vruchtlichaam van *M. tignicola* is kleiner dan van *lacrymans*, de rand is smaller, de sporen zijn kleiner, dikwandige hyphen komen niet voor.

10. INOCYBE GLOBOCYSTIS Vel.

Zij, die determinerend met het werk van Heim op *I. globocystis* uitkomen, zullen vinden, dat de soort in de Flore van Kühner & Romagnesi *I. decipientoides* Peck heet. Kühner & Boursier (Bull. Soc. Mycol. France 48: 141-149) vonden reeds in 1932, dat de laatste naam ouder (1907) is dan die van Velenovsky (1920) en dus prioriteit heeft. Nu heeft Singer (Lilloa 25 : 503. (1951, 1952) gevonden, dat er een nog oudere naam bestaat, *I. variabilissima*, door Spegazzini in Argentinië in 1899 gepubliceerd. Er is volgens Singer geen twijfel over, dat het Zuid-Amerikaanse materiaal identiek is met de door Peck uit Noord-Amerika en de door Velenovsky uit Europa beschreven soort.

Dit nog eens als voorbeeld, dat we in de mycologie niet meer uitkomen met de Europese literatuur alleen.

R.A. Maas Geesteranus.